

Indigová oslava

**Nové zprávy, příběhy a vhledy
od indigových dětí**

Lee Carroll, Jan Toberová

Translation from the English language edition:

An Indigo Celebration

More Messages, Stories, and Insights from the Indigo Children

Copyright © 2001 Lee Carroll and Jan Tober

All Rights Reserved

Czech language edition published by

WIKINA, Prague

Original English language publication 2001 by Hay House, Inc., California, USA

Kniha je překladem anglického originálu 2001

AN INDIGO CELEBRATION

More Messages, Stories, and Insights from the Indigo Children

ISBN 978-1-56170-859-8

ISBN 1-56170-859-3

Lee Carroll, Jan Toberová

Indigová oslava

Nové zprávy, příběhy a vhledy od indigových dětí

Bez předchozího písemného svolení nakladatelství nesmí být kterákoli část kopírována nebo rozmnožována jakoukoli formou (tisk, fotokopie, mikrofilm, data nebo jiný postup), zadána do informačního systému nebo přenášena v jiné formě či jinými prostředky. Autor a nakladatelství nepřijímají záruku za správnost tištěných materiálů. Předkládané informace jsou zveřejněny bez ohledu na případné patenty třetích osob. Nároky na odškodnění na základě změn, chyb nebo vynechání jsou zásadně vyloučeny. Všechny registrované nebo jiné obchodní známky použité v této knize jsou majetkem jejich vlastníků. Uvedením nejsou zpochybněna z toho vyplývající vlastnická práva.

Veškerá práva vyhrazena

© Lee Carroll, Jan Toberová, 2001

© HAY HOUSE, INC., California 92008, USA

Translation © Marie Kuchařová

© WIKINA, Livovská 445, Praha 10

Lee Carroll, Jan Toberová: Indigová oslava

WIKINA, Praha 2018

1. české vydání

ISBN 978-80-87925-26-3

Orig. ISBN 978-1-56170-859-8

Orig. ISBN 1-56170-859-3

Poděkování

Toto jsou někteří z lidí, kteří tuto knihu umožnili:

(podle pořadí, v jakém se objevili)

Nancy Coleman

William Linville

Kim Mander

Mallika Krishnamurthy

Steve Arnold

Cher Matthews

Allison Hurley

Connie Mann

Marie-Helene Dubois

Petra Sarah Neumayer

Dee

Gousei Robert Jacobs

Grace Kohl

Nancy Shea

Sharon Marshall

Jere Neal

Marcia Pack

Doris Crompton

Justine Turner

Jenny Marrs

Kathryn Hutson

Brian Coleman

Joanne Wisor

Monique E. LeBlanc

Constance Snow

Gabby van Heerden

Renee Weddle

Anne Saunders

Susan Saunders

Jennifer Walsh

Robin Rowney

Sally Donovan

Bev Wells

Katherine

Barbra Dillenger

Nikki Dolan

Felicitas Baguley

Evelyn Beatty

Tracy Cisneros

Yvonne Zollikofer

Kerry-Lynne Findlay-Chapman

Angela Graves

Anna

Bea Wragee

Mary Ann Gildroy

Rabbi Wayne Dosick

Nan Sunshine

Umar Sharif

Jaye Powers

Barbara Brandt

Mike Meloy

Joyce Tutty

Vanessa

Pamela Hollander

Nancy Tappe

Sharyl Jackson

Barbara Gilman

Shirley Michaels

Lisa Wallace

Katarina Friedrich

Patty Doe

Jacob Butler

Betsie Poinsett

Karen Eck (děkujeme!)

„Děti jsou naším největším nevyužitým zdrojem.“

Dalai Lama¹

*„Každé dítě je výzvou k lepšímu životu – příležitostí k tomu,
abychom změnili staré vzorce a vytvořili nové.“*

Hubert H. Humphrey¹

*„Pokud má přijít pomoc a spása, může přijít jedině od dětí,
protože děti tvoří člověka.“*

Maria Montessori, italská pedagožka

Obsah

Poděkování	3
Předmluva překladatelky	6
Úvod	9
Kapitola první: Moudré děti	17
Kapitola druhá: Duchovní indigoví	71
Kapitola třetí: Starší indigoví	129
Kapitola čtvrtá: Náš druhý rozhovor s Nancy Tappe	141
Kapitola pátá: Vnitřní dítě	153
Kapitola šestá: O rodičovství	169
Kapitola sedmá: Očima indigových	205
Kapitola osmá: Co jsme se dozvěděli	223
O autorech	243
Použitá literatura	246

Předmluva překladatelky

Knihy o indigových dětech v podání Leeho Carrola a Jan Toberové jsou skutečným požehnáním. Spolu s Nancy Tappe (která byla první, kdo tento fenomén objevil) jsou průkopníky v dané oblasti. Bohužel se od té doby vyrojilo mnoho dalších autorů, z nichž mnozí k tomuto tématu nepřistupovali tak čistou formou a z přirozeného evolučního kroku udělali cosi fantaskního a mimozemského. Přiřazují indigovým dětem nadlidské a nadpozemské schopnosti, popisují je téměř jako anděly vznášející se kdesi mezi světelnou a lidskou formou. To má však za následek výsměch i nezáměr u širší veřejnosti, ale často bohužel i rozhořčení indigových, které tyto nálepky natolik odradily, že se snaží svým skutečným schopnostem vyhýbat (a někdy i přemýšlejí, jak své šílené rodiče dostat na psychiatrii). Ale naštěstí jsou zde právě Lee a Jan, aby to vše uvedli na pravou míru.

Indigoví jsou tu totiž opravdu proto, aby nám pomohli změnit svět, ale zcela přirozeným způsobem – mají totiž jiné nastavení než generace před nimi. Nepotýkají se s výzvami jako karma a nedostatek sebevědomí, takže mohou lépe vnímat své potřeby a svůj skutečný úkol. Nedovolí, aby u nich byly některé věci potlačeny – třeba intuice. Ovšem pokud se je okolí snaží násilně předělat a potlačit, dokáží projevit i zcela odlišné vlastnosti. Nemají jen svou „zářivou“ část, dokáží být velmi zlostní, náladoví a destruktivní. Jsou tak vnitřně nastavení, je to taková pojistka proti snaze je zastavit.

Vysvětlení, kdo to tedy opravdoví indigoví jsou, nechám už na Leeovi a Jan. Věnovali tomuto tématu celé tři knihy. V té první, nazvané *Indigové děti*, dali slovo odborníkům z mnoha odvětví, kteří se s dětmi setkávají den co den, a uvedli také příklady, jak uvést do rovnováhy děti, které jsou

evidentně zcela mimo rovnováhu – např. s použitím úpravy výživy, bylinek nebo jiných procedur. Dozvíte se tu také, jak velmi odlišné jsou čtyři základní typy indigových a jak se projevují. Ve třetí knize nazvané *Indigové děti 10 let poté* se zaměřili na to, aby znovu a ještě lépe vysvětlili, kdo indigové jsou a kdo NEJSOU! A pochopitelně také ukázali, kam se indigové posunuli za těch deset let, které uplynuly od vydání první knihy. V Čechách tyto knihy už před několika lety vydalo nakladatelství FONTÁNA. Já jsem však nesmírně potěšena a poctěna, že druhá kniha v pořadí počkala na nás – a tak vám ji dnes můžeme společně s nakladatelstvím WIKINA představit.

Indigová oslava je skutečně tím, co slibuje – oslavou indigových. Na začátku vás pobaví a možná i udiví moudrost již těch nejmenších nových dětí. Dále už jsou hlubší zamyšlení ohledně starších dětí a duchovně zaměřených indigových, následuje kapitola o starších lidech, kteří s touto energií souzní, a také rozhovor s Nancy Tappe (ženou, která jako první charakterizovala indigové). Najdete zde především životní příběhy i krátké historky slovy indigových i jejich rodičů a prarodičů, ale také konkrétní rady a praktické návody. A jedna kapitola je věnovaná vnitřnímu dítěti, která je relevantní pro každého – ať už je či není indigový... Zjistíte, jak vcelku jednoduchým způsobem můžete výrazně zlepšit svůj život a vlastně i zdraví a vztahy se svým okolím.

Pokud znáte knihy od Leeho Carrola v Kryonové sérii, pak víte, že i on (stejně jako Jan) věří a zná věci tzv. „mezi nebem a zemí“. Zároveň je ale znám svým kritickým myšlením, tedy tím, že vždy hledá důkazy. A to je zejména u tohoto tématu velmi důležité. Téma indigových by nemělo zůstat něčím, co je jen pro „hrstku podivínů se svíčkami“ (jak se tak někdy říká). Naopak – je načase, aby si všichni uvědomili, že nové děti jsou prostě

jiné a že se chovají odbojně nikoli proto, že bychom je „málo řezali“ nebo že by potřebovali přísnější disciplínu. Oni potřebují, ba přímo vyžadují, nový přístup – a přitom zcela přirozený. **Prostě chtějí být vedeny jen tam, kde je to nezbytné, ale respektovány za všech okolností. Výhrůžky a tresty nezaberou. Respekt, pravdivost a opravdovost v našem přístupu ano. Často představují velikou výzvu a přechod na tento systém komunikace může být velmi náročný (pokud jste to měli ve svém dětství jinak), ovšem odměna pro nás všechny je obrovská.**

A teď tedy již nechám autory, aby vám sami pověděli více.

Věřím, že i vás tato kniha osloví.

Marie Kuchařová

Úvod

Toto je druhá kniha o indigových dětech, kterou publikujeme, ale nejedná se o pokračování té předchozí. Jinými slovy tak trochu přerazujeme na jinou rychlost a chystáme se vám předat některé z informací od rodičů, učitelů a dalších profesionálů. Zatímco první kniha byla vysvětlením a odhalením tématu indigových, tato kniha je méně akademická a více zábavná. To znamená: *očekávejte trochu humoru*.

Jan a já bychom rádi věřili, že každý, kdo si vybral tuto knihu, již četl tu předchozí nazvanou *Indigové děti*, kterou jsme publikovali v roce 1999 ve spolupráci se stejným nakladatelstvím (Hay House; pozn. překl.: v Čechách vydalo nakladatelství Fontána).

Přesto – pokud se ptáte: „*Co to je indigové dítě?*“ pro jistotu krátce shrneme zprávu z první indigové knihy.

* * *

Shrnutí: Jan a já jsme lektori a autoři a při své práci stavíme na svých celoživotních zkušenostech. Pokud jste poradce a trávíte spoustu času tím, že pomáháte lidem, aby si poradili s úskalími spojenými s lidskou povahou, víte, že se často objeví vzorce chování, které těm, kteří nevidí „větší obraz“, nejsou nezbytně zřejmé.

Jak jsme řekli již v předchozí knize, začali jsme stále častěji slyšet o novém druhu dětí – nebo přinejmenším o nových typech rodičovských problémů. Ty obtíže byly svou povahou podivné – týkaly se vzájemné

komunikace mezi dospělým a dítětem a bylo to nečekané a zdánlivě atypické v porovnání s tím, co zažila naše generace (nebo i ta po nás).

Mnozí rodiče byli rozhořčení a docházely jim nápady i humor. Pracovníci denní péče po celé naší zemi, z nichž někteří se věnovali této profesi déle než 30 let, nám také hlásili podobné druhy příběhů – o tom, že s těmito dětmi je to nějak jinak.

Uvědomili jsme si, že se to netýká jen dětí ve Spojených státech, jelikož jsme se při svých cestách po celém světě setkávali s mnoha rodiči, kteří měli stejné problémy. Dokonce i v asijské kultuře, kde se zdálo, že díky své kulturní výchově v minulosti plodili děti, které chovaly úctu a respekt ke svým rodičům – a přesto i tam se začaly projevovat stejné anomálie v chování (viz kapitola 8).

Proto jsme napsali knihu *Indigové děti* a pomáhali nám přitom vysoce respektovaní autoři, akademici, pracovníci denní péče, doktoři filozofie, lékaři a jiní, kteří s dětmi pracují na každodenní bázi.

Pustili jsme se na neprobádanou půdu a nabídli jsme nejlepší informace, jaké jsme mohli, o tom, co jsme vyzorovali u tohoto tématu, o kterém jsme věděli, že může být poněkud kontroverzní. Koneckonců, kdo jsme, že jsme si troufli zaklepat lidstvu na rameno a říct: „Promiňte, ale myslíme si, že se lidstvo vyvíjí a děti jsou toho důkazem.“

No, měli jsme pravdu – to téma bylo opravdu kontroverzní a obdrželi jsme poměrně dost nenávislné korespondence, ovšem v kombinaci s obrovskou spoustou díky za záchranu dětských životů – to vše ve stejném poštovním balíku! Co s tím? Odpověď je prostá – vyhodit ty, které se vám nelíbí a vytisknout si ty pěkné z webu!

Ted' ale vážně – odvahu nám dodalo to, že byla kniha tak dobře přijata. V průběhu pouhých několika měsíců byla distribuována po celém světě, přeložena do mnoha cizích jazyků a vyprodala se rychleji než jakákoli jiná kniha, kterou jsme kdy napsali. Pro nás to byl signál, že lidé s touto zprávou skutečně rezonují. Buď to, nebo stránkami naší knihy vystlali velkou spoustu ptačích klecí.

Knihkupci po celé Americe začali odebírat *Indigové děti* a uvědomili si, že mají (pozitivní) marketingové dilema: kam tuto knihu umístit? V knihkupectví Barnes & Noble jsme ji našli v sekci „rodičovství“ a pak ještě jednou v oddělení „New Age“. Občas nám také někdo hlásil, že některé obchody ji zařazují do dětské sekce. Mysleli jsme si, že je to divné, protože jsme tu knihu psali pro dospělé, nikoli pro děti. Jenže později jsme zjistili, že některé děti vyžadovaly, aby rodiče tuto knihu koupili a přečetli jim jí! Nějak cítily spojení s tímto tématem, i když slyšely jen název (ted' už začínáme být divní).

Tuto knihu jsme také našli v Costco, ve slevovém velkoobchodě, kde prodávají papírenské zboží a nápoje po nákladčácích – znáte ten typ. V některých jiných státech ji prodával to řetězec Sam's. Nevěděli jsme, jestli je to kompliment nebo ne, ale rozhodli jsme se, že je to dobře. V našem městě, San Diegu, jsou *Indigové děti* hned vedle čtyřicetikilových krabic s kancelářskými sponkami. Pokud tam někdo jde, mívá naši knihu cestou k toaletnímu papíru, který se tu kupuje na tuny.

Nakonec jsme vytvořili zvláštní webové stránky www.indigochild.com, které během prvních osmi měsíců po vydání knihy navštívily tisíce lidí. (Pozn. překl.: tato stránka je stále aktivní, ale už na ní zůstala pouze definice indigových dětí a odkaz na jednotlivé knihy.) Mnoho profesionálů má nyní tento titul ve své kanceláři a někteří z ní v rámci své profese předčítají

ostatním. Také víme o několika ředitelích školy, kteří ji nakoupili po krabicích a po jedné dali na stůl každému učiteli ve škole!

Tato kniha v minulém roce pochopitelně zažehla úžasnou odezvu a Jan a já jsme na toto téma začali poskytovat jeden rozhovor za druhým – od velmi kontrolovaných studií jako je rádio Singapur (v Singapuru) po rádiovou stanici „bez hranic“ (kde je cokoli možné) Dreamland zde ve Státech – dříve ji moderoval Art Bell a nyní Whitley Streiber. (Byli jsme jejich hosty dokonce dvakrát.) Ale kam se vydat dál?

Někdo nás obviňoval, že jsme vlivem našeho duchovního systému víry (metafyziky) příliš předpoklati a že propagujeme kult dětí (to byly velmi rozezlené dopisy). Odpovídali jsme, že jednoduše nemůžeme z tohoto obrázku vynechat Boha. Pokud lidé očekávali empirické studium s použitím dětí coby laboratorních krys, pochopitelně byli naším výzkumem zklamáni. Naše kniha byla o životě a zásadním vývoji situace po celém světě. Náš duchovní přístup k tématu byl přenesen také do několika dalších knih, které byly o tomto fenoménu napsány (viz diskuze níže).

Nesnažili jsme se nikoho nalákat do žádné církve, ale spíše podat zprávu o určitých *duchovních* aspektech chování indigových. Ukázalo se, že mnohé z těchto dětí se často zajímají o náboženství a svou vlastní spiritualitu. Církev je jejich vlastní volbou (pochopitelně). Takže pokud tyto děti chtějí hovořit o Bohu, chceme vám o tom dát vědět. Mnohé z dětí vidí anděly! Někteří rodiče si myslí, že je to problém a chtějí povolávat krotitele duchů nebo běžet k místnímu exorcistovi (no vážně!), a tak jsme je chtěli ujistit, že tyto děti jsou v pořádku. Ve skutečnosti si myslíme, že jsou víc než v pořádku.

Pokud se chcete pobavit, koukněte se na komentáře na www.amazon.com. Buď je tam jedna hvězdička, nebo pět. Ti, kteří tu knihu

nenávidí, nechápou, na co jsme se snažili poukázat. Někomu vůbec nepomohla a jiným pomohla hrozně moc. Další došli k závěru, že naznačujeme, že tyto nové děti na Zemi jsou mimozemšťani z vesmíru! Tak to opravdu není, ale říkali jsme lidem, že máme pocit, že toto je nový druh evoluce lidstva. Bez ohledu na smíšené reakce je tato kniha i po dvou letech na seznamu 600 nejprodávanějších knih Amazonu.

Toto je důležité: my téma indigových dětí nevlastníme. Jen jsme ho představili a podali jsme zprávu o tom, co jsme věděli a viděli. Také jsme si uvědomovali, že až bude tento fenomén rozpoznán, bude následovat více informací. Nicméně jsme netušili, jak rychlé to bude. Ve stejnou dobu, kdy jsme publikovali Indigové děti, vyšly dvě další mainstreamové knihy o stejném tématu: *Children of the New Millenium – Children's Near-Death Experiences and the Evolution of Humankind* (Děti nového milénia – dětské zážitky blízké smrti a evoluce lidského druhu) od P.M.H. Atwatera² a *Old Souls – The Scientific Evidence for Past Lives* (Staré duše – vědecký důkaz minulých životů) od Toma Shrodera³. Obě knihy byly o indigových dětech, jenom je tak autoři *nenazvali*. Říkali jsme si, jestli také dostávali našťvané nábožensky laděné dopisy, nebo jestli si lidé o dětech v *jejich* knihách mysleli, že jsou z vesmíru.

Nicméně my jsme i nadále na předních regálech v tom obrovském obchoděáku. Jejich knihy nevidáme, když si jdeme koupit hromadu plenek nebo kýmble arašídového másla, které vydrží pět let. Docela se nám to líbí.

Smysl této knihy

Jak už jsme řekli dříve, toto skutečně není pokračování naší předchozí knihy. Je mnoho dalších dobrých autorů, kteří zvedli hozenou rukavici a nabídli návod „jak...“ pokud jde o výchovu indigových dětí. My se zde

chceme trošičku vzdálit od akademického bádání a bereme tuto knihu spíše jako oslavu indigové zkušenosti. Chceme vám nabídnout laskavou četbu, závan čerstvého vzduchu, smích, pobavení a taky trochu slz. Také se chceme ponořit do několika témat, ke kterým jsme se v první knize nedostali – jako třeba k tomu, že někteří lidé cítí, že jsou indigovými „dětmi“, ale přitom jsou příliš staří, aby zapadli do věkových parametrů, které jsme uvedli minule. Budeme vám zde také prezentovat několik solidních informací – některé jsou velmi vážné – ohledně dětí, které zabíjejí jiné děti; jak pomoci našim dospívajícím a o důležitosti práce s vnitřním dítětem u dospělých. Ale nejprve vás chceme předem varovat, že se během četby můžete také trochu pobavit.

Mnozí rodiče nám napsali příběhy svých indigových dětí. Byly to dopisy, které zahřály u srdce, přinesly osvícení a některé byly i smutné. Ale všechny byly o životě s indigovými – o výjimečné skupině dětí, které vyrůstají na Zemi a jsou inteligentní, důvtipné a nereagují vůbec jako děti předchozích generací. Takže smyslem této práce je trochu pobavit a přitom poskytnout intelektuální a edukativní stimulaci. Přejeme si, aby vám tato kniha předala vhled do skutečných zkušeností a také bychom vás rádi pobavili věcmi, co tyto děti říkají nebo dělají – podle zpráv od jejich rodičů.

Takže až to bude vhodné, odložte svůj akademický klobouk a nasadte si party klobouček. Oslavy jsou zábava a my vám dáváme svolení, abyste se smáli, plakali, lapali po dechu, řvali nebo křičeli: „Hej, tohle dělá i moje dítě!“ Pak, pokud jste nepřečetli první knihu, můžete si jí chtít přečíst teď, abyste věděli, o čem to všechno je. Jděte do svého místního velkoobchodu a naložte si nákladřák papírových kapesníků – jsou totiž v uličce hned vedle indigových knih a z druhé strany je roční zásoba rozinek.

Organizace

Dobrá... k organizaci. Rádi bychom teď zakřičeli: „ŽÁDNÁ TU NENÍ!“ To mluví naše vnitřní dítě, které si přeje, abychom neměli žádné kapitoly, závěrečné poznámky nebo nic z těch nudných záležitostí (více informací o vnitřním dítěti najdete v kapitole 5). Ale trochu organizace tu přeci jen je. I když ne moc.

V první části knihy najdete sérii příběhů od dospělých i dětí. Některé jsou velmi krátké, jiné delší. Zamíchali jsme do nich také pár dětských výroků a dokonce i trošku poezie.

Jak už jsme zmínili, je zde kapitola věnovaná starším indigovým a opět (jako i v minulé knize) několik dopisů od samotných indigových. Také jsme zahrnuli druhý rozhovor s Nancy Tappe, naší expertkou, „barevnou“ dámmou, a několik moudrých slov od mnoha dalších přispěvatelů. Je zde kapitola věnovaná nalezení vnitřního dítěte, což považujeme za zásadní pro dobré rodičovství. A konečně, shrneme to, co jsme se ohledně vychovávání indigových dětí dozvěděli od pedagogů, rodičů, ze zpráv a od společnosti obecně.

Přispěvatelé

Pokud jde o autorství příběhů, vždy se snažíme doplnit jméno dospělého přispěvatele (nebo v některých případech dítěte). Někteří dospělí však své jméno nechtěli zveřejnit, protože nechtěli naštvat své děti, až jednoho dne vyrostou a samy si tuto knihu přečtou! Některé z dětí zase nechtěly uvést jména svých rodičů – to něco vypovídá o vztazích, že? Proto jsme ctili tyto specifické požadavky. Pokud zde najdete svůj příběh – který jste nám napsali už před lety – a už jste se mezi tím přestěhovali nebo jste změnili

svou e-mailovou adresu, pak je to přesně ten důvod, proč jsme neuvedli vaše plné jméno, protože jsme neměli vaše plné svolení. V takových případech používáme pouze křestní jméno.

Internet: nový rébus pro publikování

Také jsme narazili na dilema, které pro nás bylo nové – jak připsat zásluhy neznámým zdrojům, jejichž slova se objevila na Internetu. Když publikujete, měli byste uvádět zdroje a autory ke všemu, co nepochází přímo od vás. V případě dětí či rodičů, kteří věci napsali anonymně na web, jsme si nebyli jistí, co dělat. Sami sebe jsme se ptali – máme jednoduše ignorovat některé skvělé (a vtipné) věci, nebo je máme publikovat? To zahrnuje otázku integrity.

Takže jsme se rozhodli udělat následující: v této knize jsme tyto perly z Internetu publikovali, jen jsme pod nadpisem uvedli, že je autor neznámý a zdrojem je Internet. Pokud si v této knize přečtete něco, o čem cítíte, že je to vaše, nebo víte, kdo je autorem, prosím kontaktuje nás na www.indigochild.com. Učiníme nezbytné úpravy a do příštího dotisku už zahrneme i vaše jméno, když to bude vhodné. Jednoduše nám napište a dejte nám informace o autorství nebo důkaz o vlastnictví a my vložíme správné jméno a citaci. Navíc to také zveřejníme na webu, aby to bylo okamžitě veřejné. Ve skutečnosti pro toto již existuje precedens v některých populárních knihách a my jsme se rozhodli napodobit to, co udělali jejich autoři.

* * *

*Doufáme, že vám tato kniha přinese znalosti, vhledy, smích a naději
ohledně budoucnosti naší planety!*

* * *